

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 84. De laatste Basie-aflevering, -daarna gaan we de ^{chale} scene van de tweede helft jaren dertig wat vluchtig~~er~~ bekijken- deze laatste Basie-story begint met een plaat die destijds op 78-toeren één doorlopend stuk bevatte, iets vrij bijzonders. Veel solisten, buiten Basie zelf die ik nu niet hoeft te identificeren, zijn dat in volgorde: Lester Young-tenorsaxofoon, Harry Sweets Edison-trompet, Buddy Tate-tenorsaxofoon met Basie in de bridge, Dickie Wells-trombone, Jack Washington nu eens op altsaxofoon ipv. bariton, nog maals Sweets en tenslotte Jo Jones-drums. "Miss thing".

plaat 1 Count Basie s/h Orchestra: Miss thing (Basie, Martin)
4/1 - 5:39 - CBS 66102

In New York City voor Vocalion op 5 april 1939~~8~~ Count Basie and his Orchestra met "Miss thing" - ooit op twee kanten van een breekbare 25 centimeter. Deze copie op LP was duidelijk gemaakt van ~~een ander~~ een geperste plaat, Franse CBS, van wie deze her-uitgave is beschikte kennelijk niet over de grote lakplaat met de originele opname. Want Columbia, waar ~~voor~~ Vocalion onder resorteerde, is in 1939 begonnen de opnamen tegelijkertijd te snijden op een 25 cm 78-toeren lakplaat, en een 40 cm 33 1/3-toeren lakplaat die men kon laten doorlopen, ~~en~~ in afwachting van de inzet voor een nieuwe take. Ook RCA Victor zou dit systeem niet zo lang daarna gaan gebruiken.

Voor Columbia, de Basie Band in Chicago met Sweets en Prez in "Lonesome Miss Pretty".

idem Count Basie s/h Orch: Lonesome Miss Pretty (Basie)
4/2 - 2:52 - idem

"Lonesome Miss Pretty" dat op naam staat van Count Basie, in elk geval maakte Jimmy Mundy het arrangement, Harry Sweets Edison en Lester Young, trompet en tenorsaxofoon, Solisten, opname in Chicago, 19 mei 1939. Van dezelfde dag nog een Mundy-stuk waaraan volgens het copyright de heren Biondi, Carpenter en Goodman-drummer Gene Krupa een bijdrage hebben geleverd. Zangeres Helen Humes zingt o.a. de regel "Jitterbugs were beatin' it out and swingin' on down", dat gaat over dansen, en 'Jitterbugs', letterlijk 'tril-torren' was de naam voor snelle, creatieve dansers toen. En een 'killer' is gewoon een moordend goed stuk muziek. "Bolero at the Savoy".

idem Count Basie s/h Orch: Bolero at the Savoy (Krupa, Mundy, Biondi, Carpenter)
4/3 - 2:58 - idem

"Bolero at the Savoy", hoewel Helen Humes "NEW Bolero" zingt. Harry Edison-trompet, Dickie Wells-trombone, Lester Young-tenorsaxofoon. Ook dit stuk over the Savoy Ballroom in New York, opgenomen in Chicago 19 mei '39, kwam op Columbia uit, de laatste twee stukken van de session zoals meer gebruikelijk op Vocalion. Dat is eerst met Basie op Hammond-orgel en zang van Jimmy Rushing met achter hem trombonist Dickie Wells, in een head-arrangement: "Nobody knows".

idem Count Basie a/h Orch: Nobody knows (Rushing, Basie, Young)
4/4 - 2:46 - idem

"Nobody knows". En tenslotte een blues van Basie en Harry Sweets Edison waarin altsaxofonist Earle Warren niet de bekende 8 maten van de bridge in het eerste thema mag doen, maar twee hele chorussen. "Pound Cake".

idem Count Basie a/h Orch: Pound Cake (Basie, Harry Edison)
4/5 - 2:43 - idem

Op baritonsaxofoon Jack Washington, dan altist Earle Warren, trompettist Harry Sweets Edison die dit stuk maakte, en tenorsaxofonist Lester Young, Prez

Pound cake

Count Basie and his Orchestra op 19 mei 1939 in Chicago met deze bezetting: Ed Lewis, Buck Clayton, Harry Sweets Edison en Shad Collins-trompetten, Dickie Wells, Benny Morton en Dan Minor-trombones, Earle Warren 1e en Jack Washington 2e altsaxofoon, hij speelde ook bariton, Buddy Tate 1e en Lester Young 2e tenorsaxofoon. Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. Zang door Helen Humes en Jimmy Rushing.

Als afsluiting van het Basie Hoofdstuk voor de jaren dertig, twee stukken uit de Vocalion-session in New York City op 4 augustus 1939. Zo langzamerhand is de Basie Band veranderd: de pure individuen die uit Kansas City naar New York gekomen waren, aangevuld met musici van elders, zijn steeds meer samengesmeed tot een orkest: de secties beginnen hecht doortimmerd te raken, met name de trompetten, er is nu sprake van big-band-dicipline. En er zijn nieuwe tijden in aantocht, ook bij Basie worden de accoorden 'modern'. Luis-tert u ~~naar~~ naar "I can't believe that you're in love with me".

plaat 2 Count Basie a/h Orch: I can't believe that you're in love with me (C.Gaskill)
5/7 - 2:39 - CBS 66103

"I can't believe that you're in love with me", gezongen door Jimmy Rushing. Als afsluiting uit diezelfde session weer zo'n stuk waarin Prez de gelegenheid krijgt zich uitgebreid te manifesteren, mitsindelijk was hij ook de ster-solist van de band. ^(note) In deze tijden gaan figuren ~~naar~~ dat trouwens duidelijk in hun muziek laten merken. Musici ^(vaste) als Lester Young geven bij de inzet van hun solo ²⁰ een visitekaartje af - ~~na~~ komen met een statement, soms heel kort, waaruit zeer duidelijk blijkt: Dit Ben Ik. In ^{deze} solo zitten een aantal fantastische 'honks' ^{het} ~~een noot~~ ^{van} manipuleren-~~de~~ de twee andere solisten zijn altist Earle Warren en drummer Jo Jones. New York City, Vocalion, 4 augustus 1939: "Clap hands, here comes Charley". Slot van deel 84 in de NOS Jazzgeschiedenis, MDR.

idem Count Basie a/h Orch: Clap hands, here comes Charley (Rose^{Mc}, Donald, Meyer)
5/8 - 2:28 - idem

0 0 0 0 0

* zo bepalend op cymbal
manif. in de slecht te horen,
dat niet versjed.